

FUNGUS

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE NEDERLANDSE
MYCOLOGISCHE VERENIGING

REDACTEUR: J. DAAMS * OPPENHEIMSTRAAT 22 * EINDHOVEN

HET BESTUUR DER NED. MYCOLOGISCHE VERENIGING

G. D. SWANENBURG DE VEYE, *Voorzitter*, Nassauplein 5, Alkmaar.

Dr A. F. M. REIJNDERS, *Onder-voorzitter*, Kapelweg 140, Amersfoort.

Mej. J. P. S. SMIT, *Secretaresse*, Reynier Vinkeleskade 26, Amsterdam-Z.

G. L. VAN EYNDHOVEN, *Penningmeester*, Eindhovenstraat 36, Haarlem. Postrekening 90902 op naam van: Penningmeester N.M.V.

Prof. Dr O. F. UFFELIE, *Bibliothecaris*, Lessinglaan 88, Utrecht.

De *contributie* der Vereniging, incl. een abonnement op *Fungus*, bedraagt f 6.50, voor huisgenootleden f 2.50.

De *Mededelingen* moeten afzonderlijk worden gecontribueerd.

Een winters groepje Oesterzwammen

Foto L. Vogels

ENIGE CRITISCHE OPMERKINGEN OVER DE
MODERNE MYCOLOGIE I

In steeds toenemende mate trekt de mycologie beoefenaars tot zich van de meest uiteenlopende beroepen en karakters. Gewapend met een der Hollandse determineerwerken, geïnstrueerd door experts op mycologische excursies, zal een ieder al spoedig een vrij groot aantal soorten kunnen determineren.

Toch blijven vele soorten over, die men niet of niet met voldoende zekerheid kan thuis brengen, en dit zal op den duur kunnen leiden tot een gevoel van ontmoediging of onbevredigdheid. Men komt tot het besef, dat vele in Nederland gevonden soorten niet worden genoemd in deze handleidingen, en bovendien, dat de macroscopische diagnose, die bij deze determineertechniek uitsluitend wordt gebruikt, veelal te kort schiet, doordat voor vele soorten microscopische en microchemische methoden geheel noodzakelijk zijn voor een juiste herkenning. Probeert men dieper door te dringen in deze fascinerende studie, dan stuit men op grote moeilijkheden. De originele mycologische systemen, waarnaar telkens weer wordt verwezen, (Persoon, Fries, Bresadola, enz.) zijn neergelegd in handboeken, die volstrekt onvindbaar zijn en alleen te raadplegen in sommige bibliotheken. Meer moderne, uitgebreide, vooral geïllustreerde, werken, zijn eveneens vrijwel onverkrijgbaar, of uiterst kostbaar, zodoende ontoegankelijk voor vele amateurs. Maar zelfs wanneer men er in geslaagd is zich deze te verschaffen, zijn de moeilijkheden geenszins opgelost.

In een vorig nummer van *Fungus* heeft Huysman op uitnemende wijze een overzicht gegeven van sommige nieuwe opvattingen en vondsten, en heeft hij een pleidooi gehouden voor een sneller assimilatie van deze nieuwe inzichten. Daartegenover mag misschien dan de keerzijde der medaille belicht worden door een mycologisch amateur, die, uit anderen hoofde natuurwetenschappelijk geschoold, met stijgende verbazing kennis genomen heeft van sommige zijns inziens zeer bedenkelijke aspecten der moderne mycologie. Hij zou zich in dit artikel willen beperken tot een bepaald onderwerp, nl. een vergelijkende literatuurstudie over de *Mycenas* ten aanzien van twee standaardwerken, nl. Kühner, *Le genre mycena* (938) en Lange, *Flora Agaricina Danica* (1935-1940).

Het is duidelijk gebleken, dat bij de determinatie van *Mycenas* microscopische kenmerken onmisbaar zijn, zodat het oude systeem van Fries, uitsluitend gebaseerd op macroscopische kenmerken in vele opzichten niet meer is te handhaven.

Men zou kunnen menen en hopen, dat uitnemende mycologen, zoals Lange en Kühner, die dit geslacht op diepgaande wijze hebben bestudeerd, tot een zekere mate van overeenstemming gekomen zouden zijn. Dit is niet het geval. Terstond blijkt dat de gevolgde methoden van onderzoek, de systemen van indeling van Kühner en Lange geheel verschillen. Terwijl Lange uitgaat van enkele eenvoudige morphologische kenmerken (sporenvorm, cystiden), is het systeem van Kühner voor een belangrijk deel gebaseerd op microchemische reacties.

Lange geeft als eerste indeling de sporenvorm, die glad kan zijn of ruw. De kleine groep der ruwsporige *Mycenas* (bij Lange 2 soorten nl. *M. Lasiosperma* en *M. Margaritispota*) noemt Lange *Mycenella*.

De grootste overblijvende groep, die hij *Eumycena* noemt, verdeelt hij in

Ciliatae (lange, flesvormige cystiden) en Granulatae (korte, afgeronde, met kleine wratjes of stekeltjes bedekte cystiden).

Hoe is nu het systeem van Kühner ?

Deze schrijver begint zijn indeling met een microchemische reactie, nl. de al- of niet amyloïde kleuring der sporen met jodium.

De Mycenas met amyloïde sporenkleuring noemt hij Eumycena. Deze groep Eumycena van Kühner beantwoordt dus in het geheel niet aan de Eumycena van Lange, daar de laatste talrijke mycenasoorten met niet-amyloïde sporen bevat. Wij hebben dus nu een Eumycena sensu Kühner, non sensu Lange en een Eumycena sensu Lange, non sensu Kühner.

De Eumycenas met niet-amyloïde sporen noemt Kühner Para-mycena of Hemi-mycena. Hiervan scheidt hij eerst af de Basipedes (Mycenas met schijfvormige voet aan de steel, waarover later meer). Als volgende indeling van de Para-mycenas noemt hij een aantal punten, die te samen leiden tot de groep Mycenella. Daartegenover staat een groep met niet-ruwe sporen, die ook niet de overige door Kühner genoemde kenmerken heeft.

Zoeken wij nu op p. 609, dan staat daar als hoofd Mycenella Lange. Kühner brengt hieronder echter drie soorten, waarvan twee met ruwe en één met gladde sporen (M. Salicina, een soort, die slechts tweemaal is gevonden). Het moet toch duidelijk zijn, dat een dergelijke naamgeving ontoelaatbaar is. Kühner neemt de groep Mycenella van Lange over met vermelding van zijn naam, wijzigt echter eigenmachtig de definitie van deze groep, door hierin een gladsporige soort op te nemen, terwijl de groep Mycenella Lange per definitionem alleen de ruwsporige Mycena's bevatten. Wij kennen dus nu weer een groep Mycenella Lange (sensu Kühner, non sensu Lange), en een groep Mycenella Lange (sensu Lange, non sensu Kühner). Welke redenen bewogen Kühner om deze ongelukkige M. Salicina te voegen bij Mycenella? Deze zijn duidelijk genoeg. Kühner vond bij beide door hem bestudeerde ruwsporige Mycena's karakteristieke microscopische bijzonderheden in de hoedopbouw, nl. zeer smalle hyphen in de hypodermis, daarentegen grote elementen in de hypophyllis. Deze zelfde microscopische hoedstructuur vond Kühner nu bij M. Salicina. Het is natuurlijk het goede recht van Kühner, op grond van nauwkeurig microscopisch onderzoek te trachten verwantschap tussen soorten te vinden, en deze in een groep te brengen. Het is echter volkomen onjuist, om hiervoor als naam te gebruiken de door Lange op andere wijze gedefinieerde Mycenella. Dit geval bewijst overigens, hoe voorzichtig men dient te zijn met de aanname van een correlatie tussen microscopische kenmerken (in casu sporenvorm en hoedstructuur). Ten onrechte vermeldt Kühner, dat zijn groep Mycenella ook gekenmerkt zou zijn door speciale microchemische kenmerken. De door hem beschreven eigenschappen worden ook bij tal van andere soorten gevonden.

Laat ons nu de soorten van deze groep Mycenella eens nader beschouwen. Kühner noemt sub 1, M. Lasiosperma Bresadola, vooral gekenmerkt door de aan de top vertakte cystiden. Volgens Kühner is deze soort identiek met de door Lange beschreven M. Margaritispota, en niet met de M. Lasiosperma Lange. Inderdaad heeft de M. Margaritispota van Lange cystiden, die aan de top vertakt zijn, terwijl Bresadola in de Icones over zijn M. Lasiosperma schrijft: „cystidia fusioidea, apice cuspidata et saepe appendiculis ramosis

praedita". Het feit, dat Bresadola dus voor zijn *M. Lasiosperma* vertakte cystiden beschrijft, wijst er op, dat in dit geval de naamgeving van Kühner de juiste is. Het is voor de mycologische leek niet goed te begrijpen, hoe bij de meest vooraanstaande experts dergelijke verwarringen mogelijk zijn bij soorten, die over zulke onmiskenbare microscopische kenmerken beschikken. Als tweede soort noemt Kühner *M. Bryophila Voglino*. Deze soort heeft cystiden met een gladde, conische top. Hiermede is volgens Kühner identiek *M. Lasiosperma* Bresad. van Lange. Lange zegt uitdrukkelijk, dat de paddestoel van Bresadola het midden houdt tussen zijn *M. Lasiosperma* Bresad., Lange en zijn *M. Margaritispota* Lange. Kühner daarentegen vindt, dat de afbeelding van Lange's *M. Margaritispota* zó lijkt op de afbeelding van Bresadola's *M. Lasiosperma*, dat deze niet te onderscheiden zijn.

De mycologische amateur kan in elk geval geen spoor van gelijkenis ontdekken tussen het macroscopisch aspect van *M. Lasiosperma* Bresad., Lange en *M. Margaritispota* Lange, en verklaart zich onbevoegd om als scheidsrechter op te treden in dit meningsconflict tussen deze twee mycologische reuzen, in hoeverre de bovengenoemde plaatjes van Lange er Bresadola al of niet sprekend op elkaar lijken.

Kühner rekent verder tot de *M. Bryophila* vrijwel alles, wat anderen aan ruwsporige mycenas hebben gevonden. De enthousiaste beschrijvingen van Oort's nieuwe soorten, die Hollandse mycologen vereeuwigen (*M. Cooliana*, *M. Meulenhoffiana*) (Oort, *De Nederlandsche Mycenae*, 1926), soorten, die volgens Oort geen enkele gelijkenis vertonen met tot dusver beschreven soorten, vinden in Kühner's ogen evenmin genade: Het is alles *M. Bryophila*. Hetzelfde lot ondergaan de soorten, die door Smith zijn beschreven. Het is natuurlijk terecht, dat Kühner waarschuwt tegen het opstellen van te veel soorten op grond van kleine verschillen. Men kan zich echter niet aan de indruk onttrekken, dat Kühner alleen als soort aanvaardt, wat hij zelf gezien heeft, en wat al te geringschattend heenloopt over serieuze studies van anderen.

Uit dit alles blijkt wel, hoe zelfs bij eminente mycologen hopeloze naamsverwarringen schering en inslag zijn.

Laat ons nu terugkeren tot het systeem van Kühner. Zijn groep *Eumycena* wordt opnieuw onderverdeeld op grond van de verhouding tussen steel en hoed. Soms lopen de hyphen van de steel naar de hoed door, zonder van diameter te veranderen. Dit noemt Kühner *Mycenopsis*. In de andere groep is er een scheiding tussen steel en hoed. De hyphen der steel worden bij de overgang in de hoed plotseling dunner. Deze groep noemt Kühner *Pseudo-mycena*. Dit is alweer een naamgeving, die uit andere hoofde ontoelaatbaar genoemd moet worden. Wanneer men eerst een groep *Eumycena* heeft afgescheiden (eu-, d.w.z. juist, goed), mag men niet onmiddellijk daarop een ondergroep hiervan voorzien van het welbekende epitheton: pseudo-. Dit geeft slechts verwarring.

En der eerste ondergroepen dezer *Pseudo-mycena* vormen de *Basipedes*, die wij ook al hebben ontmoet bij de *Paramycenas* (met niet-amyloïde sporen). Want Kühner erkent, dat zijn systeem ook moeilijkheden geeft, en dat sommige der *basipedes* amyloïde, sommige niet-amyloïde sporen hebben. Zijn poging, om toch op grond der microchemische hyphenreacties de eenheid der *basipedes* te bewaren, doet enigszins naïef aan.

Wat zegt Kühner omtrent deze door Fries opgestelde groep der Basipedes? Op p. 145 van zijn boek leest men: „L'une des sections friésiennes les plus naturelles, celles des Basipedes”. Laat ons thans het oordeel van Lange hierover inwinnen (I.e. II p. 30), „But in most cases the old (Friesian) sections (e.g. Calodontes and Basipedes) have been split up, because they were made to include species of entirely different structure”. Het zal de mycologische amateur niet kwalijk zijn te nemen, wanneer de juxtapositie van deze beide uitspraken hem een ogenblik van geestelijke verdoving bezorgt, en zijn vertrouwen in de objectiviteit der moderne mycologie niet bevordert. De diepere oorzaak van deze controverse is echter niet moeilijk te vinden. Het gaat alleen maar weer over de waardigheid der microscopische kenmerken. Doordat Lange de vorm der cystiden van overwegend belang vindt, noemt hij de Basipedes waarin zowel ciliatae als granulatae voorkomen, heteroëen. Kühner die dit cystiden-kenmerk naar het tweede plan verwijst, en de anatomische structuur der Basipedes blijkbaar nogal gelijksoortig vindt, noemt het een natuurlijke groep, ondanks het feit, dat zijn hoofdkenmerk, de al of niet amyloïde natuur der sporen, eveneens de Basipedes in tweeën splitst.

Op deze wijze voortgaand, zouden alleen over dit onderwerp nog vele bladzijden zijn te vullen. Deze voorbeelden demonstreren m.i. voldoende, dat zelfs mycologen van de eerste rang bijgedragen hebben tot de verwarring die in de mycologie hoogtij viert.

P. FORMYNE

EEN INTERESSANT ARTIKEL OVER DE SYSTEMATIEK DER HOGERE ZWAMMEN VAN H. ROMAGNESI

II.

Romagnesi gaat er dan toe over de waarde van de chemische kenmerken der zwammen voor de systematiek te bespreken. Men heeft gevonden, dat verscheidene zwammen blauwzuur hebben, vooral in de lamellen en dat is vooral 't geval bij de geslachten *Clitocybe* en *Marasmius*. Dit kenmerk is zeer constant voor bepaalde soorten. Bepaalde pigmenten blijken ook een systematische betekenis te hebben (R. Heim). Sommige enzymen zoals allantoinase komen ook alleen bij bepaalde groepen voor. Voorts citeert R. een onderzoek van A. Brunei over de omzetting van bepaalde mestbestanddelen, gepaard gaande aan de synthese en de afbraak van ureum bij verschillende groepen van Agaricaceëen. Wij willen dergelijke onderzoekingen, die zich overigens nog in een beginstadium bevinden, liever voorbijgaan en meer notitie nemen van de chemische reacties (meestal kleur-), die in de systematiek langzamerhand gebruikelijk geworden zijn, vooral ten dienste van het onderscheiden van soorten, minder voor 't onderscheiden van groepen.

R. wijst dan eerst op de geur der zwammen, die in zoveel gevallen van grote diagnostische waarde is. De veldmycoloog besnuffelt voortdurend zijn objecten en 't is overbodig voorbeelden te noemen van soorten, die op deze wijze gemakkelijk te herkennen zijn. Maar dan is het tegenwoordig meer en meer

usance om de verkleuringen na te gaan, die bepaalde reagentia te voorschijn roepen op verschillende delen van de paddenstoel. J. Schaeffer heeft reacties gevonden, die de roodwordende en geelwordende *Psalliota*-soorten nader preciseren, reacties te danken aan soda, blanke anilineolie en salpeterzuur. Men gebruikt guajac-tinctuur (waardoor men oxydasen kan aantonen) om bepaalde *Russula*'s van elkaar te onderscheiden, b.v. *R. lepida* en *aurora*; *R. urens* en *firmula* (soorten, die overigens zeer verwant zijn). Maire, Bataille, maar vooral Melzer en Zvara hebben nu 't gebruik van reagentia voor 't onderkennen van *Russula*-soorten verder uitgebreid, vooral het werk van de Tsjechische mycologen is in dit opzicht bekend geworden. Bekend is het gebruik van ijzersulfaat om *Russula cyanoxantha* te herkennen (vrijwel geen reactie, waar het vlees der overige *Russula*'s zich rose kleurt), terwijl ook de veranderlijke *Russula xerampelina*, dank zij een groene verkleuring, zó gemakkelijk herkend kan worden, evenals de groep *R. vesca heterophylla*, door een bijzonder levendige verkleuring. *Russula sardonica* en *violacea* zijn gekarakteriseerd door een rode reactie op ammoniak, 't zelfde reagens kleurt *Lactarius turpis* purper, *Lepiota Badhami* groen en *Phaeolus rutilans* (een nogal bekende Polyporacee) prachtig violet, dank zij de aanwezigheid bij de laatste van een typisch Polyporeeënzuur. Er bestaat verder een reagens dat bereid is door Henry, zijn Tl 4 (Thallium 4), dat zeer goede diensten verleent bij 't determineren van grote Cortinariï; in 't bijzonder bij die van de *Scaurus*-groep; maar ook is dit reagens geschikt om *Amanita citrina* te onderscheiden van *Amanita verna* en *porphyria*, dank zij een gele kleur, die het doet ontstaan op ring en steel van de eerste. Toch is de waarde dezer *macrochemische reacties* beperkt, omdat er van de meeste soorten geen specifieke reacties bekend zijn en omdat verschillende soorten, die wel aldus gekarakteriseerd kunnen worden, ook op andere wijze vaak zeer goed kenbaar zijn, b.v. *Lactarius turpis*.

R. komt dan tot de bespreking van de *microchemische kenmerken*. In de eerste plaats komt dan in aanmerking de jodium-reactie van de sporezwam, meestal toegepast in de vorm van het reagens van Melzer. (KJ in een chloral-oplossing). In 1887 heeft Boudier de blauwkleuring van de top der asci reeds gebruikt ten bate van de classificatie der *Peziza*'s. Verscheiden mycologen hebben de jodiumreactie toegepast op de sporenwand der witsporigen, die grijs wordt als de sporenwand amyloïd is. Deze reactie is zeer constant en van grote systematische waarde. De *Lactarius* en *Russula*-soorten vertonen sporen met amyloïde kammen en wratten, die eerst duidelijk worden na 't toepassen van het reagens van Melzer. De configuratie der sporenmembraan is, zoals bekend is, bij 't determineren van *Russula*-soorten van grote waarde. Gilbert en Kühner hebben aangetoond, dat twee typen van sporen bestaan bij de *Amanita*'s: bij de soorten met niet amyloïde sporen ontdekten zij, dat de hoedrand reeds in zeer jonge toestand gestreept-gegroefd is, een kenmerk, waar de oudere mycologen niet aan gedacht hadden. Dank zij de kenmerken van Gilbert is de classificatie van het geslacht *Amanita* veel verbeterd.

Ook in de geslachten *Tricholoma* en *Lentinus* speelt het amyloïde karakter der sporen een grote rol, evenals bij de *Mycena*'s, waar Kühner zijn prachtige monografie aan gewijd heeft, en de *Omphalia*'s.

Het endosporium (sporenwand) van de *Leucocoprinus-Hiatula*-groep vertoont een rose kleur met crésyl-blauw, in tegenstelling tot andere sporen,

waar een gewone blauwe kleur optreedt, zoals Locquin heeft aangetoond.

Kühner heeft een interessant kleuringskenmerk bij de basidiën ontdekt. Het betreft hier een typische kleuring met kokende azijnzure oplossing van carmijn, waarmee bepaalde korreltjes in de basidiën van een hele reeks van zwammen sterk rood kleuren. Deze reeks wordt genoemd die der *Lyophylleëen* en bevat soorten uit de geslachten *Tricholoma* en *Collybia*, wat dit laatste geslacht betreft vnl. uit de sectie der *Tephrophanae* (Fries). Deze *Tephrophanae* vertonen onderling een duidelijke verwantschap in habitus, ze ruiken vaak naar meel of ranzig, maar een duidelijk gemeenschappelijk kenmerk was heel moeilijk te vinden. Tot *Lyophyllum* kunnen dan b.v. gerekend worden de *Tricholoma's* van de *aggregatum*-groep, *Pleurotus ulmarius*, *Tricholoma Georgii* en ook de *Nyctalis*-soorten, waarvan de systematische plaats tot dusver geheel in 't duister lag.

Ook de cystiden dragen het hunne ertoe bij, door microreacties duidelijke kenmerken te leveren, Melzer en Zvara zijn het weer, die getoond hebben dat sulfovanilline, een reagens, dat bepaalde aldehyden aantoonde, de cystiden van *Lactarius* en *Russula* meest blauw kleurt, evenals de melksaphyphen van het vlees. Kühner heeft erop gewezen dat 't reeds bovengenoemde crésylblauw de wanden van de met kristalkop voorziene cystiden van *Inocybe* kleurt. De cystiden van een reeks verwante geslachten als *Pholiota* en *Flammula*, *Hypholoma (Nematoloma)* en sommige *Stropharia's* vertonen ook duidelijke chemische verwantschap. Met ammoniak ontstaan in deze cystiden, die overigens ook vaak microscopisch al duidelijke overeenkomst vertonen (gele inhoud enz.) en die R. chrysocystiden heeft genoemd, sterk lichtbrekende korreltjes of druppeltjes terwijl R. al opgemerkt had, dat deze cystiden zich sterk kleuren met „le bleu Coton C4B” (zgn. Poirier's blauw C4B). Deze cystiden wijzen op verwantschap van de genera, die horen tot de serie der *Stropharia's*, welke een zeer natuurlijke tribus vormen.

Een belangrijk microchemisch kenmerk voor de indeling der *Russula's* wordt voorts geleverd door bepaalde elementen van de hoedhuid. Melzer en Zvara hebben aangetoond, dat men op de hoed der *Russula's* eenvoudige haren vindt, die geen bijzondere reacties vertonen, verder echte cystiden, die met sulfovanilline blauw kleuren en tenslotte een soort hyphen, die Melzer primordiale hyphen noemt en die geïncrusteerd zijn met kristallen of amorphe massa's. Deze kristallen lossen niet op in verdunde zuren en behouden een purperen kleur, welke zij verkregen hebben in kربولfuchsine indien zij verder behandeld worden met 3 % zoutzuur. Het genus *Russula* is dus wel bijzonder belangrijk gebleken voor de toepassing der chemische reacties in de systematiek. (1e kleurreacties op lamellen en vlees, 2e sporenreactie met jodium, 3e cystidenkleuring met sulfovanilline en 4e zuurbestendigheid der hoedhuid-elementen).

Ook de hyphen van het vlees der zwammen vertonen soms duidelijke microchemische reacties. Crésylblauw en de vloeistoffen van Melzer geven met hyphen van *Mycena's* dezelfde reacties als de sporenwand enz. Wat het geslacht *Clitopilus* betreft, ook deze soorten kunnen door een kleuring gekarakteriseerd worden, waarbij *Cl. prunulus* echter een uitzondering vormt. De sectie *Leptonia* van het geslacht *Rhadophyllus* werd door R. gekarakteriseerd door sterk kleurbare korreltjes in het lamellentrama, welke kleuring optreedt, wanneer reagentia op lipoidstoffen toegepast worden. Tezamen met de sporen-

vorm en de localisatie der pigmenten kan nu het ondergeslacht *Leptonia* scherp afgebakend worden, terwijl het vroeger alleen door een ingerolde hoedrand gekenmerkt scheen (Fries), welk kenmerk echter ten enenmale onvoldoende en tevens fout was.

R. komt dus tot de conclusie, dat, wanneer men niet overdrijft, de chemische kenmerken zeer belangrijk zijn voor de systematiek der Agaricaceeën en dat ze nog veel beloven voor de verdere groei dezer wetenschap. Het is daarbij wel jammer, dat men nog in zo weinig gevallen weet, wat de oorzaak dezer kleur-reacties is, zodat ze voorlopig meest een zuiver empirische waarde hebben.

(Wordt vervolgd)

A. F. M. REIJNDERS

SOCIÉTÉ MYCOLOGIQUE DE FRANCE

De Société Mycologique de France hield in 1949 haar jaarlijkse grote excursies in de omgeving van Oyonnax (Ain), gelegen in de Franse Jura ongeveer 70 km van Genève. Deze session, die meer en meer de vorm begint aan te nemen van een congres international, werd bijgewoond door ruim 100 mycologen, waarvan omstreeks 37 buitenlanders (België ca 20, Engeland 1, Griekenland 1, Nederland 3, Zwitserland ca 12). Namens Nederland en de Nederlandse Mycologische Vereniging waren aanwezig de heer en mevrouw HUIJSMAN-STROEVE en ondergetekende.

De organisatie was toevertrouwd aan de Société des Naturalistes d'Oyonnax, die kan bogen op een ledental van ca 1200 (!) onder het presidentschap van de heer J. B. ANTERMET. De ziel van alles waren de heer en mevrouw VICTOR PIANE uit Martignat (Ain) die werkelijk onvermoeibaar de excursies, de huisvesting, de lunches etc. hebben voorbereid. Het was onmogelijk alle deelnemers in één plaats onder te brengen; wij waren verdeeld over Oyonnax, Nantua, Montréal en Martignat, en een keurig systeem van autobussen zorgde ervoor, dat alle deelnemers steeds tijdig ter plaatse waren.

De gehele streek wijdde zich aan het congres. Van de vriendelijke ontvangsten wil ik noemen: ontvangst door de gemeenten Oyonnax en Martignat, concerten door het harmonie-orkest van Martignat en het symphonie-orkest van Oyonnax, paddenstoelentoonstellingen te Bourg-en-Bresse en Hauteville-Lompnès, bezichtiging van architectuur te Bourg en van de industrie van plastics te Oyonnax, gemeenschappelijke maaltijd met de Société des Naturalistes d'Oyonnax.

Het congres begon Zaterdag 17 September en eindigde Zondag 25 September na een feestmaaltijd op Zaterdagavond 24 September.

Tussen dit drukke programma door brachten de autobussen de deelnemers naar fraaie gedeelten van het bergland der Franse Jura, waar ijverig werd gemycologiseerd. Helaas was het daar even droog geweest als bij ons, zodat ondanks de mooie terreinen (uitgestrekte bossen, hauts-marais e.d.) slechts weinig zwammen werden gevonden en deze nog slechts in weinig exemplaren.

Iedere dag was er tussen 12 en 15 uur een uitstekend verzorgd déjeuner. Geen wonder, dat lange dagen moesten worden gemaakt en dat de tochten

duurden van 7-19.30 uur en zelfs tot 22 uur. Hulde aan de krasse mycologen op leeftijd, zoals de heren PEARSON (Engeland, 75 jaar) en MAUBLANC, die onvermoeid alle tochten hebben medegemaakt. Menigeen kan daaraan een voorbeeld nemen. Slechts op het symphonieconcert (van 21.30-24 uur) ontbraken enige congressisten, maar dat waren juist niet speciaal de ouderen.

De Woensdag was ten dele gewijd aan een bezoek aan Genève, terwijl de weduwe van de niet lang geleden overleden grote mycoloog P. KONRAD het gezelschap kwam begroeten.

Het is onmogelijk alle soorten op te sommen, die werden gevonden. Juist door hun schaarste zijn vele species slechts enkele deelnemers onder de ogen gekomen. De volgende, merendeels aardige vondsten (ten dele ook afkomstig van de tentoonstellingen) wil ik noemen: *Amanita caesarea*; *Pluteus cervinus* ssp. *atromarginatus*; *Pholiota (Galerina) unicolor*; *Naucoria (Agrocybe) arvalis* v. *tuberigena*, *Naucoria (Phaeomarasmius) erinacea*; *Entoloma ameides*; *Marasmius ramealis*, *candidus*; *Mycena amicta*, *rubromarginata* (op hout), *rorida*; *Omphalia umbellifera*; *Cystoderma carcharias*; *Clitocybe gigantea*, *sinopica*, *aurantiaca* (bergvorm); *Lentinellus flabellinus*; *Russula luteoviridans*, *adulterina*, *persicina*, *Queleti*, *badia*; *Boletus satanas*; *Polyporus arcularius*; *Trametes cinnabarina*; *Fomes odoratus*; *Ungulina marginata*, *corrugis*; *Ganoderma lucidum*; *Clavaria testaceo-flava*; *Femsjönia luteoalba*; *Guepinia helvelloides*; *Geastrum quadridum*; *Valsa nivea*; *Ceratiomyxa mucida*.

Vermeld moge nog worden, dat het Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen evenals vorige jaren een speciale deviezoewijzing heeft gegeven. Er is kans, dat de excursie van volgend jaar wat dichterbij huis is, nl. Bretagne, en in elk geval is het te hopen, dat dan nog enige andere leden in de gelegenheid zullen zijn deze in velerlei opzichten zo leerzame excursies bij te wonen.

Haarlem, October 1949.

G. L. VAN EYNDOVEN

PADDENSTOELENVONDSTEN IN DE OMGEVING VAN EINDHOVEN IN 1949

Sinds enige jaren werkt in Eindhoven een mycologische werkgroep van de Nederlandse Natuurhistorische Vereeniging, waaraan een twaalftal leden actief deelneemt. Het gehele jaar door komen deze leden om de 2 of 3 weken bijeen ter bespreking van de vondsten of van onderwerpen uit de literatuur. Een dergelijke onderlinge uitwisseling van ervaring en critiek is wel een vereiste om iets van paddenstoelen te weten te komen, en werkt bovendien zeer stimulerend. Ook anderen profiteren hiervan, doordat we b.v. in staat zijn ieder jaar een paddenstoelen tentoonstelling te houden (duur 1 dag), die de laatste jaren steeds meer dan 1000 bezoekers trok.

Doordat we in de werkgroep veel materiaal onder ogen krijgen kunnen we ons ook zo langzamerhand een indruk vormen van de paddenstoelenflora uit onze omgeving, die zeer rijk blijkt te zijn. Aan het eind van dit artikel is een lijst opgenomen van de belangrijkste vondsten; enkele zijn echter de moeite waard om even afzonderlijk te bespreken.

Typisch is de betrekkelijke overvloed van truffels geweest. *Hydnoria Tulasnei* vonden we verscheidene malen. *Octaviana asterosperma* en *Hymenogaster tener*, die wel elk jaar op een enkele plaats worden aangetroffen, kwamen nu op enkele plaatsen veel voor. In andere jaren vonden we de *Octaviana*'s steeds klein van vorm, dit jaar waren ze groter en soms hele nesten bij elkaar. Op 1 plaats konden we er tientallen uitgraven, en de grootste hiervan woog maar liefst 70 gram! Zowel de witblijvende als de via blauwgroen, zwart wordende vorm hebben we enige malen gevonden. *Hymenogaster tener*, die, rijp, naar verbrande rubber ruikt, vonden we steeds in kleine exemplaren. Volkomen rijpe exemplaren zijn opvallend zacht; de alveolen zijn dan zeer ijl. Voor het eerst vonden we geheel rijpe sporen, waarbij we konden constateren dat de enkele beschrijvingen van dit zeldzame truffeltje steeds betrekking hadden op onrijpe exemplaren. De sporen hebben in rijpe toestand steeds een duidelijk waarneembaar hyalien episporium, hetgeen men in de literatuur niet vermeld vindt.

Rhizopogon rubescens werd in St Michielsgestel gevonden op dezelfde dag dat een onzer leden enkele exemplaren uit Brussel meebracht. Dergelijke toevalligheden van het tegelijkertijd op verschillende plaatsen voorkomen van zeldzame, soorten komen we in de mycologie meer tegen.

Zo vond een onzer in een bos bij Beesd een exemplaar van de zeldzame *Pluteus umbrosus*, een prachtig ding met heel typische bruingekleurde cystide-achtige haren op hoed, steel en lamellen. Toen we het exemplaar naar Dr Huysman stuurden kregen we de volgende dag een briefkaart waarin deze ons meedeelde dat hij deze soort, die hij voordien nooit in Nederland zag, in Drempt vond op dezelfde dag dat hij het exemplaar uit Beesd ontving.

Een paar soorten waar we lang naar zochten hebben we eindelijk te pakken gekregen. De prachtig verkleurende *Boletus pulverulentus* haalden we n.b. uit het gras in een populieren weilje in Best. Daar vonden we ook bij het verzamelen van materiaal voor de tentoonstelling in Eindhoven *Gyrodon lividus*. Dit is een boleet uit elzenbosjes met een sterk aflopende en dunne buisjeslaag. De kleur en vorm van de poriën doet wel aan de koeienboleet denken. Op de vindplaats kwam deze soort bij tientallen voor.

Zo gemakkelijk als het bij de huidige opvatting van dit geslacht is om een soort thuis te brengen als behorende tot *Psathyrella*, zo moeilijk is het om de soorten van dit geslacht te determineren. Een soort die we met Lange zeer makkelijk konden thuis brengen was *Psathyrella stipatissima*, gekenmerkt o.a. door de lange witte fragiele stelen en de groei in dichte bundels. Het is merkwaardig dat deze door Lange beschreven soort in het geheel niet wordt genoemd door Konrad en Maublanc, ook niet in het in 1949 verschenen werk: *Les Agaricales*.

Een aardige soort is ook *Marasmius tricolor*, die werkelijk zijn naam volledig verdient. Althans in zijn jeugd. De kleur van het dun vlezige hoedje is wit-roomkleurig. De lamellen zijn jong zacht rose gekleurd. De steel is tot ongeveer de helft grijs-zwart, heel fijn berijpt. Bovenaan is de kleur weer als de bovenzijde. Dikwijls is er echter weinig meer van de rose kleur der lamellen te bespeuren. De sporen zijn echter zeer typisch „lanzettlich-kommaförmig” volgens de goede beschrijving in Ricken, die haar beschrijft onder de naam van *Omphalia tricolor*.

Van de Russula's moeten we zeker nog noemen *Russula viscida*, een soort die ons veel hoofdbrekers heeft gekost, maar dank zij de heren Huysman en Imler zijn we gekomen tot bovenstaande naam. De sporen bleken licht okerkleurig te zijn. Op de tentoonstelling in Eindhoven op 2-10-'49 waren enkele exemplaren aanwezig van een ± geelgroene Russula, die direct al door de scherpe smaak en door de oranje verkleuring van het vlees, vooral van de steelbasis, opviel.

Gelukkig was de vindplaats bekend. In een weilte, kennelijk nog niet zo lang ontgonnen bij de visvijvers van Valkenswaard konden we nog vele exemplaren verzamelen. Door de lange droogteperiode kreeg de hoed allerlei tinten van geelgroen-bruingrijs, met alle overgangen daartussen. Na een regenbuitje bleek de hoedhuid opvallend kleverig te zijn.

Deze soort wordt door Schaeffer opgegeven voor dennenbossen. In de directe omgeving zagen we geen dennen, hoewel deze hier vroeger wel stonden. In een vochtig berkenbosje met dennen, enkele meters er vandaan troffen we ook nog talrijke exemplaren van de mooie *Russula versicolor* en *venosa* aan.

De Asco's waren ook goed vertegenwoordigd. Vooral *Galactinia succosella* is een aardige soort, die we tweemaal vonden, waarvan één vondst op een brandplekje. Bij doorbreken komt er een geelachtig melksap te voorschijn, dat snel verkleurt tot groen. *Galactinia ampelina*, een prachtige soort die door ons lid Bremmer in April 1948 in de Schone Grub in Zuid-Limburg werd gevonden dook nu op in een oud loofbos bij Beesd in de Betuwe.

Zo zouden we kunnen doorgaan, maar wij hopen, dat dit korte overzicht duidelijk moge maken, welk een voordeel het werken met een kleine groep biedt.

Het ligt misschien op de weg van onze vereniging om te bevorderen, dat er in de N.N.V. meer dergelijke werkgroepen worden gevormd en gesteund, daar zoiets in onze vereniging niet mogelijk schijnt te zijn.

Soort	Vindplaats	Soort	Vindplaats
<i>Amanita spissa</i> (Fr.) Quel.	Vanaf 10-9. Talrijk langs O.D.	<i>Russula nauseosa</i>	Vanaf 1-8 tot begin Dec. in sparrenbos. O.D.
<i>Lepiota Carini</i> Bres. (echinacea Lange)	Vanaf 4-10. Aan rand sparrenbosje. O.D.	„ <i>versicolor</i>	1-10. In vochtig berkenbos. Valkenswaard
<i>Lepiota rhacodes</i>	25-10. Weiland. Eindhoven.	„ <i>rosea</i>	18-9. Liesbos-Breda
<i>Lepiota Seminuda</i>	4-10. In bosje langs O.D.	„ <i>venosa</i>	11-10. In vochtig berkenbos. Valkenswaard
<i>Lepiota castanea</i>	16-11. Sparrenbosje. O.D.	<i>Boletus pulvulentus</i>	Juni. In peppelweilte. Best
<i>Lepiota lutea</i>	18-11. Warme kas. Eindh.	<i>Gyrodon lividus</i>	1-10. Elzenbosje. Best
<i>Pluteus umbrosus</i>	17-10. Mariënweerd, Beesd.	<i>Boletinus cavipes</i>	1-10. Larixbosje. Heeze
<i>Pluteus lutescens</i>	13-10. ZaagseIhopen. Best.	<i>Phaeolus rutilans</i>	6-11. Populiertomp. Best
<i>Coprinus Boudieri</i>	10-10. Brandplekje. O.D.	<i>Sarcodon inopinatum</i>	15-10. Langa O.D.
<i>Coprinus radians</i>	5-10. Eikenbosje. O.D.	<i>Typhula Grevillei</i>	17-11. Op peppelbladeren. O.D.
<i>Coprinus stercorearius</i>	10-5. Warme kas. Eindh.	<i>Thelephora mollissima</i>	26-9. Veel langs O.D.
<i>Hypholoma subericaeum</i>	13-10. Elzenbosje. Best.	<i>Craterellus sinuosus</i>	1-10. Vanaf 1-10 veel langs O.D.
<i>Psathyrella stipatissima</i>	24-11. Sparrenbosje. O.D.	<i>Rhizopodon rubescens</i>	24-10. St Michielsgestel
<i>Flammula Henningsii</i>	Vanaf 18-9. In Kanunnesken. Eindh.	<i>Octaviana asterosperma</i>	Vanaf 28-8 veel omgeving O.D.
<i>Flammula carbonarius</i>	24-11. Brandplekje. O.D.	<i>Hymenogaster tener</i>	Vanaf 28-8 veel omgeving O.D.

Soort	Vindplaats	Soort	Vindplaats
<i>Galerina mycenoides</i>	2-10. Ven bij Eindh.	<i>Sphaerobolus stellatus</i>	Gehele jaar, vooral op zaagsel. Best
<i>Naucoria myosotis</i>	7-8. Huisvennen op Campina-heide	<i>Auricularia mesenterica</i>	17-10. Mariënweerd.
<i>Flammula fulgens</i>	22-10. Kanunnekesven. Eindhoven		Beesd
<i>Hebeloma sacchariolens</i>	Vanaf 2-10. Op diverse plaatsen	<i>Helvella infula</i>	31-10. Puinstort, Eindh.
<i>Inocybe calospora</i>	5-10. O.D.	<i>Rhizina inflata</i>	7-8. Brandplek. Campina-heide
<i>Rhodophyllus porphyrophaeus</i>	22-10. Kanunnekesven, Eindhoven	<i>Galactinia succosella</i>	30-9. Brandplek. O.D.
<i>Rhodophyllus sericella</i>	17-10. Kanaaldijk Eindh.	„ plebeia	9-8. Talrijk, langs O.D.
<i>Marasmius tricolor</i>	15-10. Wegrandje. O.D.	„ ampelina	17-10. Mariënweerd.
<i>Mycena osmundicola</i>	20-9. Warme kas. Eindh.		Beesd
<i>Omphalia sphagnicola</i>	Vanaf Juni in Kanunnekesven	„ limosa	20-8. Lemig talud. Best
<i>Omphalia demissa</i>	29-9. Bosje langs O.D.	<i>Pustularia patavina</i>	Vanaf 13-10 veel, langs O.D.
<i>Rhodopaxillus truncatus</i>	26-9. Sparrenbosje langs O.D.	<i>Sepultaria arenosa</i>	Vanaf 10-9. Talrijk op div. plaatsen
<i>Clitocybe umbonatus</i>	6-11. Dennenbos Waalre.	<i>Trichophaea Woolhopeia</i>	25-8. Langs O.D.
<i>Lentinus tigrinus</i>	1-10. Zeer veel op zaagselhopen. Best.	<i>Desmazierella acicola</i>	Vanaf Jan. Op div. plaatsen, hoewel minder talrijk dan anders
<i>Lactarius obnubilis</i>	1-10. In elzenbosje. Best.	<i>Pulvinula haemastigma</i>	10-10. Bossen Rijkskrankz. gest. Eindhoven
<i>Russula luteotacta</i>	Oct. Greppel langs O.D.	<i>Geoglossum viride</i>	10-10. Bossen Rijkskrankz. gest. Eindhoven
„ <i>Queletii</i>	Vanaf 15-9 tot begin Dec. in sparrenbos. O.D.	<i>Hydnotria Tulasnei</i>	15-8. Bosjes langs O.D.
„ <i>viscida</i>	1-10. In wei bij Valkenswaard.	<i>Daldinia concentrica</i>	7-8. Op verbrande Campina

O.D. is afkorting voor Oorschetse Dijk en omgeving, een mycologische luthof, waar elk jaar talrijke mooie vondsten worden gedaan.

J. DAAMS en W. K. WESTMIJZE

PADDENSTOELENVERGIFTIGING

Op 3 October 1943 meldde zich bij mij een dame, die een paddenstoelenvergiftiging had doorgemaakt. Zij en haar man waren vluchtelingen uit Den Haag, die zich tijdelijk te Goirle hadden gevestigd. Zij kende *Amanita rubescens*, de parlamaniet en meende deze geplukt te hebben.

Uit de medegebrachte exemplaren bleek, dat zij behalve *Amanita rubescens* ook *Amanita pantherina* geplukt had. Deze paddenstoel, die evenals de vliegenzwam *Amanita muscaria* als giftig bekend staat, was de oorzaak van haar vergiftigingsgeval. Uit een telefonisch onderhoud met de haar behandelende arts, Dr Ausems bleek mij, dat vrijwel dezelfde verschijnselen als opgegeven voor *Amanita muscaria* waren opgetreden. In het „Paddenstoelenboek” van Cool en van der Lek (3e druk, 1936) worden enige van de symptomen genoemd.

Vandaag (3 October 1949) kwam mij weer een vergiftigingsgeval ter ore, ditmaal uit Druuten. Weer bracht iemand mij paddenstoelen van de gegeten soort, wederom *Amanita pantherina*.

Daar deze paddenstoel zeer algemeen voorkomt en blijkbaar van tijd tot tijd gezocht wordt, is het m.i. aanbevelingswaardig de medische wereld op

deze paddenstoel opmerkzaam te maken. Het beste voorbehoedmiddel zou zijn, dat een geschriftje werd uitgegeven door een bioloog en een medicus waarin de belangrijkste eetbare paddenstoelen met hun gevaarlijke dubbelgangers liefst in natuurlijke kleuren werden opgenomen en waarin behalve een korte beschrijving van de hand van de bioloog, een uiteenzetting van de arts verscheen, welke eerste maatregelen men nemen kan in afwachting van de te hulp geroepen arts.

Ik denk aan het aardige werkje van Dr H. A. A. van der Lek „Enige eetbare en giftige Paddenstoelen” uitgegeven door H. Veenman en Zonen. Dit werkje, uitgegeven door de Mycologische Vereniging voldoet echter niet aan mijn wens, daar de vergiftige en eetbare niet naast elkaar zijn afgebeeld, het woord van de medicus ontbreekt en de bovengenoemde *Amanita pantherina* ontbreekt.

Welke uitgever neemt het initiatief tot een dergelijke uitgave? Het zal het paddenstoelen-minnend publiek ten goede komen.

Goirle, Kleuterlaantje 4.

Dr A. G. M. LIERNUR,
*Voorz. afdeling Tilburg
van de N.N.V.*

BOEKBESPREKING

ENKELE POPULAIRE UITGAVEN UIT HET BUITENLAND

Van de heer Bels ontvingen wij enkele boeken uit Zweden en Finland, die door Mevr. Bels-Koning uit deze landen zijn meegebracht. De zending was begeleid door het verzoek er, indien het de moeite waard was, enige woorden aan te wijden in *Fungus*.

Ofschoon het geen boeken zijn, die, met het oog op de taal, in ons land enige verbreiding zullen krijgen, is het toch de moeite waard, er iets over mede te delen, gezien het feit, dat men in ons land slecht op de hoogte is van wat er buiten onze grenzen op populair-mycologisch gebied wordt gepubliceerd. Wij kunnen er soms van leren.

Voorals als we een werk te zien krijgen als „*Svenska Växter*“, een Zweedse flora en wel het deel, dat de Kryptogamen behandelt. Dit is een prachtig uitgevoerd werk met uitgebreide determineertabellen voor Varens, Mossen, Levermossen, Korstmossen en Paddenstoelen en macroscopische Wieren, allen voorzien van een uitgebreid algemeen gedeelte met duidelijke tekeningen.

In dit deel zijn 120 gekleurde platen opgenomen, uitgevoerd in prachtige rotogravure druk: een lust voor het oog.

Het geheel ziet er zeer degelijk uit. Voor elke groep is dan ook een specialist uitgezocht. Het mycologische deel is bewerkt onder leiding van Prof. J. A. Nannfeldt, directeur van het Herbarium in Uppsala.

390 soorten worden in kleuren afgebeeld; ± 800 soorten zijn in de determinatietabellen opgenomen, terwijl tevens een uitgebreide beschrijving is opgenomen. Daar het werk voor leken is bedoeld zijn microscopische gegevens niet opgenomen.

Heel veel aandacht wordt gewijd aan de moeilijke *Psalliota*-groep. Voor een algemeen populair werk een buitengewoon mooie uitgave. Als we dan de evengoed uitgevoerde groepen van Mossen, Levermossen, Korstmossen zien, begrijpen we niet, dat dit werk voor de prijs van 24 Kronen (f 18,—) wordt verkocht.

Aardig is ook een kwartetspel, bestaande uit 80 over het algemeen goed gekleurde afbeeldingen van de meest bekende soorten, voorzien van de Latijnse naam. Leden, die relaties in Zweden hebben, kan ik aanraden, het aan te schaffen, vooral hen, die nog maar de eerste schreden zetten op het doornige pad der mycologie. Het is samengesteld door Hugo Stelin.

Een Fins boekje besluit de rij. De titel is „Sieni Kirja” door Hintikka-Sainio. Dit is typisch ingesteld op de mycophagie. Het geeft een aantal beschrijvingen van soorten, die of eetbaar zijn, of aanleiding geven tot verwarring met eetbare.

Alleen van de geslachten *Amanita*, *Boletus* en *Lactarius* worden uitgebreide determineertabellen gegeven.

Van de 22 vermelde *Lactarii* worden alleen *Lact. vellereus* en *helvus* als verdacht signaleerd. D.w.z. ze zijn alleen verdacht als ze niet op de traditionele manier worden genuttigd.

Wist u overigens dat *Paxillus atromentosus* in het Fins, *Mustakantainen pulkkosieni* en *Calvatia caelata*, *Ruutuinen ukonkuukunen* worden genoemd.

J. DAAMS

VERENIGINGSLEVEN

DR A. J. P. OORT TOT HOOGLERAAR BENOEMD

De nieuwsbladen meldden ons, dat Dr A. J. P. Oort, phytopatholoog aan het laboratorium voor mycologie en aardappelonderzoek te Wageningen, tot hoogleraar in de plantenziektkunde aan de landbouwhogeschool aldaar is benoemd. Er is zeker alle reden voor om ons medelid Dr Oort, die van 1932 tot 1939 secretaris van onze vereniging en haar in die tijd tot grote steun was, op deze plaats namens de N.M.V. hartelijk met deze eervolle promotie geluk te wensen.

Moge de professorale kledij hem in het belang van ons land in alle opzichten tot een sieraad zijn!

DE VEYE

IN MEMORIAM: E. J. A. BOELLAARD

Emile Jules Adolphus Boellaard zal voor hen, die in de laatste jaren de excursies van onze vereniging bijwoonden, wel geen vreemde geweest zijn. Hij was eigenlijk een der oudste leden der Ned. Myc. Ver. (1916) en tevens een familielid van de eerste voorzitter Joh. Ruys. Eerst na lange onderbreking is hij in de oorlogsjaren weer lid geworden, maar toen nam hij verder getrouw deel aan de excursies en andere uitingen der Vereniging.

De heer Boellaard, die geboren werd op 23 Augustus 1880, heeft lange jaren een verantwoordelijke positie bekleed bij de B.P.M., maar toen deze positie beëindigd werd, is hij zich nog meer dan tevoren gaan wijden aan zijn liefhebberijen, waarvan muziek en vooral de natuurstudie wel de hoofdzaak vormden. Dat hij een en ander grondig wenste te beoefenen blijkt wel hieruit, dat hij mij enige jaren geleden vertelde, dat hij zich een microscoop met volledige uitrusting had weten aan te schaffen, teneinde de studie der zwammen nu intensiever aan te kunnen pakken. Door de gesprekken, die ik met hem gedurende de excursies mocht hebben, had ik gelegenheid zijn fris en tevens bezonken oordeel over allerlei te leren kennen. We zullen deze sympathieke figuur node missen.

A.F.M. REIJNDERS

VERSLAG VAN DE EXCURSIES GEHOUDEN DOOR DISTRICT III

Begünstigd door fraai herfstweer heeft District III dit jaar twee excursies gehouden en wel op 16 October naar Over-Holland, het bekende landgoed bij Nieuwersluis, en op 30 October naar Groeneveld bij Baarn.

Vooraf in Over-Holland werden mooie vondsten gedaan. Soorten, die er bijna ieder jaar te vinden zijn, maar die toch altijd meer of minder zeldzaam zijn, waren b.v. *Amanita strangulata* Fr., *Amanita vaginata* (Bull.) Fr. en wel de grijze vorm daarvan, die ook wel *Amanita plumbea* heet, *Boletus impolitus* Fr., *Hebeloma sacchariolens* Quél., *Hebeloma radicosum*, waarvan door Dr Reynders primordia werden meegenomen, *Tricholoma sejunctum* Sow., *Lactarius ichoratus* (Batsch) Fr. (Syn.: *Lactarius cremor* Lange), *Marasmius cohaerens* Pers., *Russula pseudo-integra* Arn. et Goris, e.a. Bijzonder mooie vondsten waren wel: *Amanita aspera* (Quél) Fr., een soort, die men zou kunnen karakteriseren als een Parelamaniet, zonder rood, met gele schubjes, een gele rand aan de manchet en eveneens gele ringen boven aan de knol. Er werden vrij veel exemplaren van gevonden. Een prachtige boleet, waarvan maar één exemplaar aanwezig was, was *Boletus radicans* Pers., met gele poriën en gele steel, waarop een fijn netwerk. De hoed is grijswit van kleur en de steel loopt naar onder puntig toe. Alle delen verkleuren bij aanraking blauw. Het vlees is zeer bitter. *Clitocybe gangraenosa* Fr. (Syn.: *Tricholoma leucophaeatum* Karst., wat kleur betreft in het niet verzinkend vergeleken met de twee voorgaande, was ook zeer de moeite waard. Op deze excursie werden ongeveer 100 soorten verzameld. Dit is wel niet zo veel, maar de kleiachtige bodem zorgt hier altijd voor een zeer mooie interessante Fungiflora.

In Groeneveld was de oogst ongeveer 130 soorten groot. Het had 's nachts al iets gevoren, hetgeen gelukkig nog geen merkbare invloed had gehad op de paddenstoelen. *Dryodon erinaceus* Bull, groeide hoog in een beuk, schoon en onbereikbaar. Even verder was het *Lentinus cochleatus* Pers., op een oude eikestronk, die de aandacht trok. *Phlegmacium multiforme* Fr. werd in vele mooie exemplaren gevonden. In de middag werd de wandeling nog uitgestrekt tot in de Hoge Vuurse. waar onder Douglas-sparren een rijk plekje was met *Lepiota castanea* Quél., *Clavaria abietina* P. forma *flaccida* Fr., *Lactarius glyciosmus* Fr. om maar enige te noemen. Op de terugweg werd nog *Pistillaria quisquiliaris* Fr., de kleine witte knotszwam op de Adelaarsvaren, gevonden.

Beide excursies kunnen zeer geslaagd genoemd worden.

DE COMMISSIE VAN DISTRICT III

BESTUURSMEEDEDELING

De secretarissen van de districten hebben een tot op 1 September 1949 bijgewerkte ledenlijst van hun district ontvangen. Adresveranderingen en nieuwe leden worden in Fungus gepubliceerd. Willen de secretarissen de lijst nu zelf bijwerken? Leden, die geschrapt moeten worden, zal de bestuurssecretaresse opgeven.

Willen die leden, die ook de excursie-convocaties willen ontvangen van een ander district dan het hunne, dit aan de bestuurssecretaresse mededelen?

J. P. S. SMIT

ADRESWIJZIGINGEN

G. B. O. Kuyk, Van Heemstralaan C 287 VI, Hattum.
J. Vinkenborg (apotheker), Lessinglaan 86, Utrecht.
Prof. Dr A. A. Pulle, Nieuwe Gracht 187, Utrecht.
P. Meulemeester, Markt 13, Oosterhout.
J. G. v.d. Bergh, Gabriëlstraat 17, Amersfoort.

Nieuwe leden

Mevr. A. J. Boerema-Tolk, Apollolaan 90, Amsterdam (Z).
Mevr. C. M. J. de Ruyter-v.d. Horst, Julianalaan 225, Bilthoven.

AANGEBODEN

Oudemans, Catalogue raisonné des champignons des Pays Bas. f 10,—.
Bigéard en Guillemin, Flore des Champignons supérieurs de France, en Complément
(1913) f 10,—.
Michael, Führer für Pilzfreunde I, II en III (1908). f 15,—.
Julius Röhl, Unsere essbaren Pilze, f 1,25.
Adolf Wälde, Das Pilzbüchlein. f 0,60.
Mededelingen Myc. Ver. XXIX. f 1,50.
Foucher, Bons et mauvais Champignons, f 1,—.
Pilze rundum, door H. Jahn. 1949. Heel goed met uitvoerige beschrijving van 500 soorten,
met gekleurde afbeeldingen, f 14,50.
Portevin, Ce qu'il faut savoir des bons et des mauvais Champignons. 1945. f 1.50.
Te verkrijgen bij J. Daams, Oppenheimstr. 22, Eindhoven. Indien geen bericht, reeds
verkocht.

Dr A. G. M. Liernur, Kleuterlaantje 4, Goirle biedt aan „The foliicolous Ascomycetes,
their parasites and Associated Fungi, by C. G. Hansford, Myc. Papers No 15, en vraagt:
Vademecum für Pilzfreunde door A. Ricken.

INHOUD

	Blz.
Enige critische opmerkingen over de moderne mycologie I, door P. Formyne	54
Een interessant artikel over de systematiek der hogere zwammen, van H. Romagnesi	57
Société Mycologique de France, door G. L. van Eyndhoven	60
Paddenstoelenvondsten uit de omgeving van Eindhoven in 1949	61
Paddenstoelen vergiftiging, door Dr A. G. M. Liernur.....	64
Boekbespreking	65
<i>Verenigingsleven</i>	
Dr A. J. P. Oort tot hoogleraar benoemd.....	66
In memoriam E. Boellaard	66
Verslag van de excursies gehouden door District III, door G. A. de Vries	67
Bestuursmededeling	67
Vraag en Aanbod.....	68